juures midagi tegemist oli; ma arwan, ta on wist küll senna sisse oma ärategemise rohtu puistanud."

„Hm, hm — see on tõesti imelik, aga ma ei tahaks seda ikka weel mitte uskuda. Minu juures ei mõju aga üksgi armastuse jook. Homme oota mind, nagu juba ülelsin, sõbra Hansu juures punkt kell 7, ja Liisa wõib jääda senna, kus ta on." Nõnda lahkusiwad sõbrad.

Teine päew ootas Juhan asjata Willemi tulekut. Kell läi 7, 8 juba oli ½9, sõbrast weel ei õppu ega kõbinat. „Oot, ma peaks õige järele waatama, kuhu ta on jäänud." Mõeldud — tehtud, jättis sõbraga jumalaga ja läks sõpra ülesotsima. Tee wiis teda trahteristi mööda. Senna jõudes, kuuleb ta lahtistest aknatest selgesti sõbra Willemi häält, kes nagu näha, ägedas tülis kellegiga olema pidi. Juhan astus sisse. Mis ta arwas, oli ka tõeste tõsi. Willem tülitses tubliste ühe wõera härraga, kuna teised tülitsejaid lahutada püüdsiwad. Kuidas oli see aga kõik tulnud? Oota armas lugeja, seda saad kohe teada.

Willem oli kell 7 õigesti kodust wälja läinud. Ta sammus kõiki tahtmise jõudu kokku wõttes kaunis kindlalt trahteristi mööda. Aga waewalt oli ta weel mõni sada sammu edasi läinud, kui ta korraga seisma jäi ja hoolega oma taskusid läbiotsima hakkas. „Hm, rahalott on mull," ümises ta tasa, tubak ja tubaku kott kah, . . . tikutoos . . . nuga on alles, ja ometi . . . puudub midagi! . . Aga mis siis õieti? . . . Tõesti, iseäralik. . . . Ma pean tõesti midagi kodu laua pääle jätnud olema. . . . Peab küll ümber pöörma! . . ."

Ta pööris ka tõesti ümber, ehk ta küll mitte aru ei saanud, mis tal õieti waja läks. Nõnda oli ta Liisa trahteri

kohta jõudnud. Korraga kuuleb tema nagu siseminist häält hüüdma: „Liisa trahter on sinul puudunud!" Segaselt ja ilma tähelepanemata oli ta juba ukse lahti teinud ja sisse astunud. Kui nüüd lõbus Liisa temale õlut tõi, käskis ta teda, nagu see mood juba on, natukene pealt maitseda. Liisa mekkis natukene ja läks siis kohe jälle ära. Kramplikult tõstis ta klaasi rutku suu weerele ja jõi just sealtsamast kohast, kus enne seda Liisa roosa suukene üks silmapilk seisnud oli. Kurwalt ja õhkades pani ta klaasi jälle laua peale tagasi. Tasakesti ütles ta aga enesele: „Willem! ei aita midagi, et sa wastu punnid! Nõid on sinule juba kord midagi klaasi sisse pannud ja seal oleks kõik wastutõrkumine asjata! . . ."

Liisa ajas sell ajal lõbusaste ühe reisija kaupmehega juttu. Nagu näha, meeldis temale noor, ilusais riietes härra. Piinliku tähelepanemisega wahtis Willem nende poole. Nüüd pani wõeras mees oma käe Liisa keha ümber ja sosistas talle midagi kõrwa sisse. Liisa hakas heledalt naerma, aga jäi „häbemata" kõrwale — nõnda nimetas teda salaja Willem — üsna rahuliselt istuma. Willem tõmbas käed laua all rusikasse.

Häkitselt tuli muudatus. Kaupmees nähti sõbrutamises juba liig kaugele läinud olewat, sest häkitselt kargas Liisa ülesse ja kõlaw kõrwaloys, wahešt palju kõlawam kui see kaupmehele just meele järele olla wõis, andis selleşt kindlat tunnistust. Liisa kadus toast, kuna kaupmees rahuliselt istuma jäi, sigarit suitsutas ja pilkawalt kiitles: „On aga tõesti üks wäle tüdruk! Nõnda soowin ma just teda. Kahju, et ma täna juba edasi reisima pean, muidu oleks ta homme juba minu käes!"